

PYTANIA PRAWNE DO IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 23/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pracownikowi zatrudnionemu w tej DROBIMEX-HEINTZ spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Szczecinie, utworzonej w oparciu o przepisy ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej z udziałem podmiotów zagranicznych (Dz. U. Nr 41, poz. 325 z późn. zm.) oraz po uzyskaniu zezwolenia Prezesa Agencji d.s. Inwestycji Zagranicznych przysługuje prawo do nieodpłatnego nabycia udziałów Skarbu Państwa w tej spółce – w szczególności w oparciu o art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. Nr 118, poz. 561 z późn. zm.) przy uwzględnieniu faktu, że majątek państwowego przedsiębiorstwa Szczecińskich Zakładów Drobiarskich w Szczecinie został wniesiony jako aport Skarbu Państwa do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością DROBEX, obecnie DROBINEX-HEINTZ?”

III ZP 24/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krośnie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w związku z przejściem zakładu pracy na innego pracodawcę i skorzystaniem przez pracownika z możliwości rozwiązania stosunku pracy za 7-dniowym uprzedzeniem, pracownikowi przysługuje odszkodowanie za pozostałą część

wypowiedzenia wynikające z art. 36¹ § 1 k.p.?”

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 39/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1) Czy z uwagi na obowiązujące przepisy k.p.c. i prawa dewizowego egzekucja świadczeń pieniężnych wyrażonych w walucie obcej może polegać na zajęciu takich składników majątku dłużnika, ze sprzedaży których komornik nie uzyska bezpośrednio na zaspokojenie roszczeń wierzyciela waluty obcej oznaczonej w tytule wykonawczym?

W razie odpowiedzi twierdzącej

2) Czy komornik władny jest nabyć walutę obcą oznaczoną w tytule wykonawczym za walutę polską uzyskaną z egzekucji przeciwko dłużnikowi?”

III CZP 40/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„- Czy stosując art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c. sąd zasądza od strony przegrywającej sprawę na rzecz jej przeciwnika procesowego w ramach zwrotu kosztów procesu obejmujących w tym przypadku zwrot wynagrodzenia adwokackiego, kwotę oznaczoną we wniosku o przyznanie kosztów złożonym zgodnie z art. 109 k.p.c., o ile mieści się ona w granicach stawek określonych w rozporządzeniu wykonawczym do art. 16 ust. 2 i 3 ustawy – Prawo o adwokaturze i do art. 22⁵ ust. 2 i 3 ustawy o radcach prawnych,

czy też sąd procesowy samodzielnie orzeka o zakresie zwrotu wynagrodzenia stosując rozporządzenie jako wyłączną podstawę do zasądzenia zwrotu tej części kosztów procesu przy obciążeniu tym obowiązkiem stronę przegrywającą spór?

- Czy przy orzekaniu o zwrocie kosztów procesu od przeciwnika procesowego stron cywilnoprawnej umowy zastępstwa prawnego sąd związany jest treścią tej umowy w części dotyczącej wysokości umówionego wynagrodzenia, czy też strony tej umowy cywilnoprawnej nie mogą wiążąco dla przeciwnika procesowego i dla sądu wyznaczyć zakresu obowiązku przegrywającej strony, a jedynie treść umowy wraz z wszelkimi okolicznościami dotyczącymi sposobu jej wykonania może mieć znaczenie w toku swobodnego ustalania przez sąd procesowy zakresu zwrotu tej części kosztów procesu?”

III CZP 41/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sprawach o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przepis art. 781 § 2 k.p.c. wyłącza odpowiednie stosowanie (art. 13 § 2 k.p.c.) art. 46 § 1 k.p.c.?”

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 31/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Koninie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy odpowiedzialności z art. 300 § 1 k.k. w przypadku występowania znamienia „... w razie grożącej mu niewypłacalności” podlegają wyłącznie osoby – dłużnicy prowadzący działalność gospodarczą, czy też wszyscy dłużnicy?”

I KZP 32/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepis art. 394 § 1 pkt 2 k.p.c., przewidujący możliwość wniesienia zażalenia na postanowienie sądu o odmowie ustanowienia adwokata, stosuje się „odpowiednio” (art. 89 k.p.k.) w procesie karnym, w przypadku odmowy ustanowienia pełnomocnika z urzędu?”

I KZP 33/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Kielcach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w wypadku uchylenia postanowienia o umorzeniu postępowania z oskarżenia prywatnego wydanego w trybie art. 492 § 1 k.p.k. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sąd jest związany zakazem reformationis in peius sformułowanym w art. 443 k.p.k.?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 17/2000 - z dnia 11 sierpnia 2000 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Zamościu:

Przestępstwa popełnione w formie dokonania i usiłowania mogą wchodzić w skład jednego ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.

I KZP 19/2000 - z dnia 11 sierpnia 2000 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu:

„Czy przez określenie „pierwsza rozprawa główna” użyte w art. 12 § 3 k.p.k. należy rozumieć jedynie faktycznie pierwszą rozprawę główną wyznaczoną po przejściu sprawy z fazy postępowania przygotowawczego do postępowania jurysdykcyjnego, czy również każdą pierwszą rozprawę w sytuacjach, gdy sąd zmuszony jest prowadzić rozprawę od początku?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 20/2000 - z dnia 11 sierpnia 2000 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Zamościu:

Przepis art. 626 § 3 k.p.k. – mimo zamieszczenia go w rozdziale 70 zatytułowanym: „Zasądzenie kosztów procesu” – ma charakter ogólny. Przewidziane w nim zażalenie na orzeczenie „w przedmiocie kosztów” odnosi się nie tylko do orzeczeń wydanych na podstawie art. 626 § 1 i 2 k.p.k., ale także do orzeczeń o zwolnieniu (lub odmowie zwolnienia) od wyłożenia kosztów podlegających uiszczeniu przy wnoszeniu pisma procesowego, o którym mowa w art. 623 k.p.k. (z wyjątkiem zwolnienia od uiszczenia

opłaty od kasacji – art. 528 § 1 pkt 1 k.p.k.).

I KZP 21/2000 - z dnia 11 sierpnia 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Łodzi:

W sądowym postępowaniu o wykroczenie, toczącym się na podstawie art. 508 § 1 i art. 509 k.p.k., protokoły wyjaśnień obwinionego i zeznań świadka, złożone uprzednio przed kolegium do spraw wykroczeń nie podlegają odczytaniu na rozprawie na podstawie art. 389 § 1 k.p.k. lub art. 391 § 1 k.p.k.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

V KKN 88/2000 – wyrok z dnia 15 maja 2000 r.

Orzeczenie na podstawie art. 40 § 2 k.k. środka karnego w postaci pozbawienia praw publicznych wobec sprawcy zabójstwa, któremu wymierzono karę pozbawienia wolności na czas nie krótszy od 3 lat, dopuszczalne jest tylko w wypadku ustalenia w wyroku, że popełnił on przypisany czyn w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie i przyjęcia w związku z tym kwalifikacji prawnej czynu z art. 148 § 2 pkt 3 k.k.

III KKN 117/98 – postanowienie z dnia 16 maja 2000 r.

Brak możliwości wzięcia udziału przez oskarżonego w posiedzeniu sądu z niezawinionych przez niego przyczyn, w szczególności wynikających z zaniechania sądu powiadomienia go o terminie i miejscu posiedzenia w przedmiocie warunkowego

umorzenia postępowania karnego, stanowi rażące uchybienie, naruszające przepisy postępowania dotyczące prawa do obrony (art. 102 § 1 w zw. z art. 9 k.p.k. z 1969 r.), mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

IV KKN 69/2000 – wyrok z dnia 17 maja 2000 r.

Związki zawodowe rolników mogą określić zasady przeprowadzenia akcji protestacyjnej, o której mowa w art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych (Dz. U. Nr 55, poz. 236), tylko w taki sposób, aby akcja ta nie naruszała obowiązującego porządku prawnego. W związku z tym kierowanie akcją, której sposób przeprowadzenia narusza prawo, wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w art. 26 ust. 2 powołanej ustawy.

V KKN 145/2000 – wyrok z dnia 17 maja 2000 r.

Prokurator może złożyć wniosek określony w art. 46 § 1 k.k. tylko w warunkach wskazanych w art. 52 in fine k.p.k.

V KKN 168/2000 – postanowienie z dnia 26 maja 2000 r.

Obowiązek uiszczenia opłaty sądowej w postaci opłaty od kasacji spoczywa również – na podstawie art. 527 § 1 zd. 1 k.p.k. – na finansowym organie dochodzenia.

II KZ 60/2000 – postanowienie z dnia 1 czerwca 2000 r.

Połączenie spraw do wspólnego prowadzenia powoduje, iż okres tymczasowego aresztowania miarodajny dla stosowania art. 263 § 2 i 4 k.p.k. liczy się od dnia zatrzymania w pierwszej ze spraw ulegających połączeniu.

I KZP 13/2000 – postanowienie z dnia 20 czerwca 2000 r.

Odwołanie od orzeczenia karnego wydanego przez finansowy organ orzekający w sprawie o przestępstwo skarbowe, nie rozpoznane przed dniem wejścia w życie kodeksu karnego skarbowego, rozpoznaje sąd właściwy według przepisów tego kodeksu oraz kodeksu postępowania karnego, to jest sąd okręgowy (art. 25 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 i art. 115 § 2 k.k.s.).

II KKN 45/2000 – postanowienie z dnia 21 czerwca 2000 r.

Utrata stanowiska (prawa wykonywania zawodu) adwokata, będąca następstwem orzeczenia sądu stwierdzającego fakt złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego, następuje ex lege (art. 30 ust. 2 in principio ustawy lustracyjnej) z chwilą uprawomocnienia się tego orzeczenia, nie zaś z chwilą podjęcia przez okręgową radę adwokacką decyzji o skreśleniu adwokata z listy.

V KKN 192/2000 – postanowienie z dnia 21 czerwca 2000 r.

1. Jeżeli postępowanie karne nie kończy się na etapie postępowania przygotowawczego, lecz przechodzi do sądowego stadium procesu karnego i kończy się orzeczeniem sądu, to sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie powinien określić, kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu, w tym rozstrzygnąć także o kosztach nieopłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przygotowawczym.

2. Czynność obrońcy polegająca na zaskarżeniu jedynie tej części rozstrzygnięcia o kosztach procesu, która odnosi się do jego wynagrodzenia z żądaniem jego podwyższenia i zasądzenia go od

Skarbu Państwa, nie może być uznana za działanie na niekorzyść oskarżonego, gdyż sama w sobie nie oznacza ona jeszcze doprowadzenia do niekorzystnego dla oskarżonego rozstrzygnięcia. W ramach takiego środka odwoławczego sąd kontroluje bowiem jedynie zasadność żądania adwokata, i to skierowanego tylko wobec Skarbu Państwa.

III KKN 86/98 – wyrok z dnia 28 czerwca 2000 r.

Naruszające treść umowy zawartej z bankiem (trasatem) doprowadzenie do wypłaty kwoty pieniężnej, na skutek wydania dyspozycji na imiennym czeku gotówkowym, z wykorzystaniem niewiedzy osoby rozporządzającej mieniem banku o braku pokrycia na koncie posiadacza czeku, wypełniało znamiona ustawowe przestępstwa oszustwa, określonego w art. 205 § 1 d.k.k. (obecnie art. 286 § 1 k.k.).

IV KZ 63/2000 – postanowienie z dnia 18 lipca 2000 r.

Na gruncie art. 459 § 3 k.p.k. przyjęć należy, że osobą, której postanowienie „bezpośrednio dotyczy”, jest tylko taka osoba, nie będąca stroną, do której odnosi się wprost ta decyzja procesowa.

IV KZ 64/2000 – postanowienie z dnia 18 lipca 2000 r.

1. Zgodnie z nowym, wyraźnym rozwiązaniem, przyjętym przez k.p.k. z 1997 r., do treści zarządzeń należy odpowiednio stosować przepisy o treści postanowień (art. 94 § 2), te zaś wymagają, by decyzja procesowa zawierała nie tylko oznaczenie organu, który ją wydał (w tym wypadku prezesa sądu, przewodniczącego wydziału, upoważnionego sędziego), ale także i osoby wydającej, a więc jej imienia i nazwiska (art. 94 § 1 pkt 1). Uchybienie powyższemu

rygorowi może być skutecznie podnoszone w środку odwoławczym i uwzględnione w postępowaniu zażaleniowym tylko wtedy, gdy mogło ono mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia.

2. Sam brak w treści zarządzenia imienia i nazwiska osoby je wydającej, z ograniczeniem się jedynie do wskazania organu, który wydał to zarządzenie, nie może być uznany za uchybienie skutkujące uchYLENIE tego zarządzenia w trybie zażalenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), zwłaszcza gdy z innych składników jego treści wynika wyraźnie, jaka osoba wydawała to zarządzenie.